

Príbeh zošita

Kolko ciest k Bohu existuje?
Tolko, kolko je na svete ľudí
(Ratzinger, Joseph: Soľ Zeme).
Týmito slovami vtedy ešte
kardinála Ratzingera si chcem
pripomenúť svoju cestu až do
súčasnosti.

28.03.2014

Ešte ako dievča som objavila to, čo
mi Boh predstavil neskôr jasnejším
spôsobom: posolstvo svätého
Josemaríu a svätosť uprostred sveta.
Vyrástla som v Alytuse, malom meste
na juhovýchode Litvy obkolesenom

lesmi a jazerami, v regióne Dzukija. Mám sestru a brata - dvojča. Moja mama so starou mamou nás odmala vychovávali vo viere a aj napriek ťažkostiam dozerali na to, aby sme každú nedeľu mohli ísť na omšu. Pre nás to znamenalo ísť pešo tri kilometre a ďalších 17 autobusom. Bolo to počas obdobia komunizmu, kedy režim prenasledoval praktizujúcich veriacich a zakazoval vydávanie a čítanie náboženskej literatúry. Napriek tomu niektorí riskovali svoje životy, aby si udržali vieru. Spomínam si na priateľky mojej mamy, ktoré k nám občas prišli s duchovnými a modlitebnými knižkami, ktoré boli vytlačené na tajných tlačiarňach alebo prepisované ručne. Na chvíľu sme si ich požičali, aby sme si ich mohli prečítať.

V rokoch 1982 až 1985 sa k nám dostal zošit s poznámkami z knihy svätého Josemaríu Cesta v litovčine.

Už sme na to úplne zabudli, ale minulé leto pri upratovaní domu som náhodou našla zošit, do ktorého moja sestra Rima napísala krátku poznámku o autorovi a odseky 437 až 699 z Cesty. Mala som obrovskú radosť, keď som si čítala tie myšlienky, ktoré sú mi teraz také známe a vzácne. V tých časoch sme ešte nevedeli nič o Opus Dei; nevedeli sme, kto bol Josemaría Escrivá de Balaguer, ale nejakým spôsobom sa už stal súčasťou našej rodiny. Mama nám vlastne vždy pripomína, že v tých ťažkých časoch komunizmu už mala jasné vedomie toho, že každá osoba je povolaná k svätosti.

Po mnohých rokoch som sa zoznámila s Opus Dei. Žila som v hlavnom meste Vilnius a vďaka mojej neteri Justíne som sa prvý raz dostala do centra Diela. Spomínam si na to, s akou radosťou a láskou ma prijali a aký dojem vo mne zanechali títo kresťania žijúci v súlade so svojou

vierou. Pod návalom práce a štúdia, do ktorého som sa pustila, som však prestala pravidelne chodiť do centra.

Krátko nato môjmu 15-ročnému synovcovi diagnostikovali leukémiu. Bol to úder pre všetkých. Vynaložili sme všetky prostriedky, aby mohol navštíviť najlepších špecialistov. Prostriedky ľudské aj nadprirodzené: mnohí sa modlili za jeho uzdravenie. Niekoľko dní pred 26. júnom 2009 nás lekári informovali, že choroba zmizla a chlapec sa mohol vrátiť k normálnemu životu.

Myslím, že v tejto situácii mnou Boh zatriasol a ja som sa rozhodla, že sa vrátim ku kresťanskej formácii v centre Opus Dei.

Tu však príbeh nekončí. Bola som a stále som vďačná za všetko, čo dostávam a chcela som, aby aj iní spoznali život a posolstvo svätého Josemaríu. Čoskoro sme začali robiť výlety do môjho rodného mesta

Alytus a organizovali sme rôzne aktivity. Priateľkám som navrhla stretnutia každý mesiac, aby sme si prehľadili vedomosti v témach súvisiacich s vierou a priateľstvom. Nápad sa im páčil a dohodli sme sa na stretnutí nasledujúci mesiac. Tento krát som tam priviedla svoju kamarátku Daliu, ktorá je divadelná herečka. Pripravila som si komentár k jednej homílii z Božích priateľov a Dalia si premyslela, ktoré texty by prečítala. Prenajali sme si malú miestnosť a prišlo 13 ľudí: ženy z prvého stretnutia a priateľky priateľiek. Veľmi ich to zaujalo a poprosili nás, aby sme im porozprávali o kresťanských cnostiach.

Začali sme aj s duchovnými cvičeniami raz do mesiaca. Prvé sa uskutočnili v júni v kostole Anjelov strážnych. Keďže farár ich vyhlásil na nedeľnej omši, prišlo viac ľudí. Priniesli sme viacero kníh svätého

Josemaríu. Okamžite sa rozobrali a museli sme sľúbiť, že nabudúce prídeme lepšie zásobené. Jedna z asistentiek, Grazina, nám povedala, že už 10 rokov mala obrázok vtedy blahoslaveného Josemaríu, ktorému sa často zverovala, aj keď o ňom nič nevedela.

Počas Roku viery sme zrealizovali cyklus hodín o pravdách Kréda. Žasnem nad tým, keď vidím, že to zrnko túžby zasiate v slovách svätého Josemaríu, ktoré som objavila pred viac ako tridsiatimi rokmi v jednom zošite, sa premieňa na skutočnosť.